

บทที่ 3

ระเบียบวิธีการวิจัย (Research Methodology)

รูปแบบการวิจัย (Research Design)

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพรรณนา ณ จุดเวลาใดเวลาหนึ่ง (Cross-Sectional Descriptive Study) โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษารูปแบบกลวิธีการเผชิญปัญหาและปัจจัยที่ส่งผลต่อการเผชิญปัญหาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง (Population and Sample)

ประชากรเป้าหมาย (Target population) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2549 ซึ่งมีทั้งสิ้น 21 สถาบัน จำนวน 12,354 คน (55)

สถานศึกษาในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร (56)

1.วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	2.วิทยาลัยพณิชยการบางนา
3.วิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย	4.วิทยาลัยอาชีวศึกษาเอี่ยมละออ
5.วิทยาลัยบริหารธุรกิจและการท่องเที่ยวกรุงเทพ	6.วิทยาลัยศิลปหัตถกรรมกรุงเทพ
7.วิทยาลัยสารพัดช่างพระนคร	8.วิทยาลัยสารพัดช่างสีพระยา
9.วิทยาลัยเทคนิคราชสีหราชราม	10.วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง
11.วิทยาลัยเทคนิคดุสิต	12.กาญจนภิเษกวิทยาลัยช่างทองหลวง
13.วิทยาลัยพณิชยการธนบุรี	14.วิทยาลัยพณิชยการเขตุน
15.วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	16.วิทยาลัยอาชีวศึกษาธนบุรี
17.วิทยาลัยสารพัดช่างธนบุรี	18.วิทยาลัยสารพัดช่างนครหลวง
19.วิทยาลัยเทคนิคกาญจนภิเษกมหานคร	20.วิทยาลัยการอาชีพนวมินทรราชูทิศ
21.วิทยาลัยการอาชีพกาญจนภิเษกหนองจอก	

ตัวอย่าง (Samples) คือ นักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 สถาบัน แบ่งตามสาขาวิชาได้ 3 สาขาวิชา คือ สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม สาขาวิชาพณิชยกรรม และสาขาวิชาคหกรรมหรืออื่นๆ

การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่าง (Sample Size)

คำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างโดยใช้สูตรของ ทาโร ยามาเน่ (Taro Yamane) (อ้างถึงใน บุญธรรม กิจปริดาภิสิทธิ์) (57)

$$n = \frac{N}{1 + N(e^2)}$$

n	=	ขนาดของกลุ่มตัวอย่าง
N	=	ขนาดประชากร
e	=	ความคลาดเคลื่อนจากการสุ่มตัวอย่าง

แทนค่าในสูตร

$$n = \frac{12,354}{1 + 12,354(0.05^2)}$$

$$= 388$$

ในการศึกษานี้ใช้จำนวนตัวอย่าง 388 คน เพื่อให้ครอบคลุมความผิดพลาดจากการไม่ให้ความร่วมมือในการตอบแบบสอบถาม ซึ่งคาดว่าจะมีประมาณ 10 % ดังนั้นขนาดตัวอย่างที่ต้องใช้คือ 417 คน แต่เพื่อความสะดวกในการจัดกลุ่ม ผู้วิจัยจึงกำหนดขนาดกลุ่มตัวอย่างเป็น 432 คน

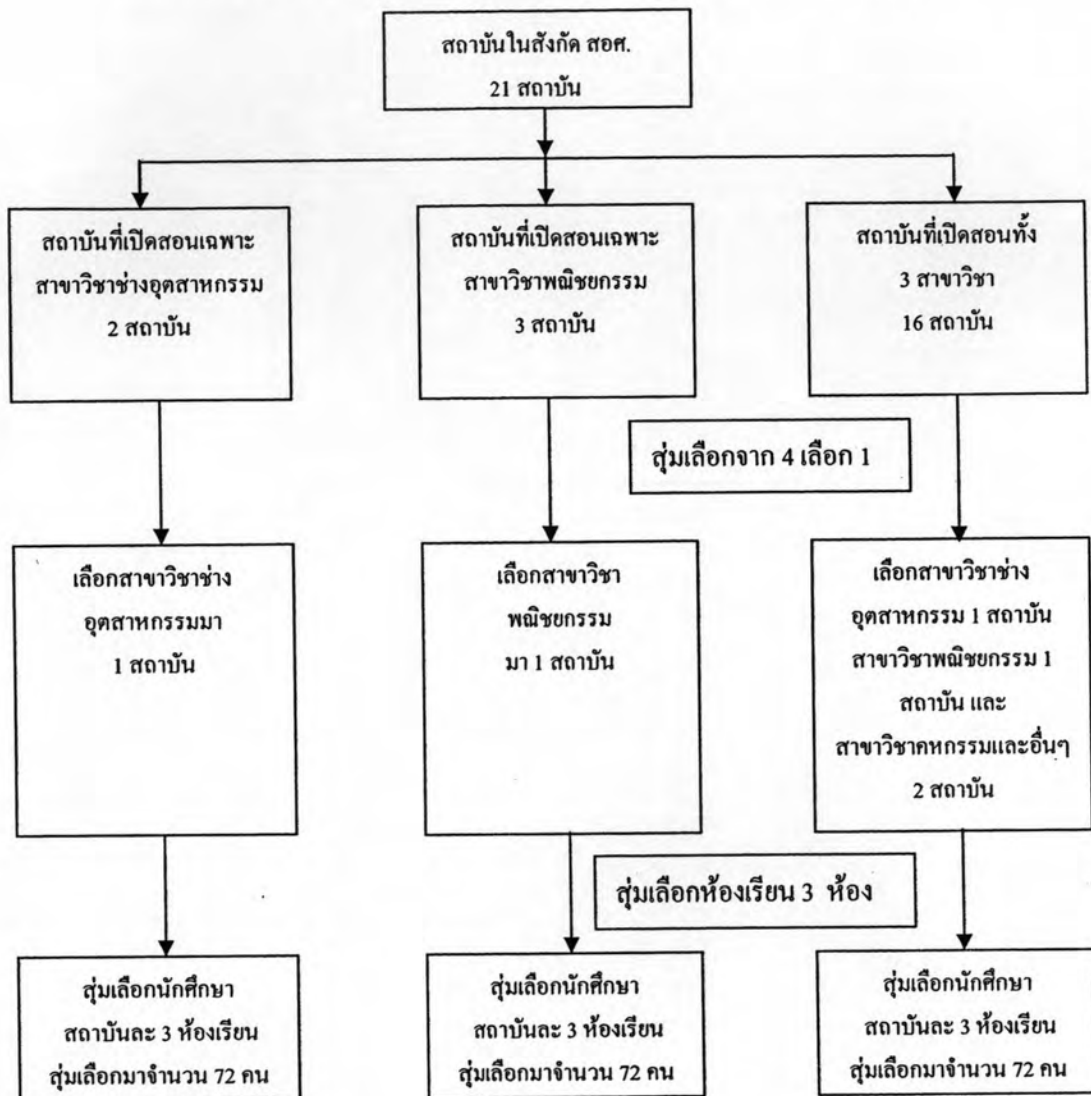
วิธีการสุ่มตัวอย่าง (Sampling Technique)

ผู้วิจัยใช้เทคนิคการสุ่มตัวอย่างโดยวิธีการสุ่มแบบแบ่งชั้นภูมิ (Stratified Random Sampling) จากประชากรดังกล่าวจำแนกตามสาขาวิชาที่แต่ละสถาบันเปิดสอน ดังนี้

- สถาบันที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม มี 2 สถาบัน จาก 21 สถาบัน
- สถาบันที่เปิดสอนเฉพาะสาขาวิชาพาณิชยกรรม มี 3 สถาบัน จาก 21 สถาบัน
- สถาบันที่เปิดสอนทั้งสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม/หรือคหกรรม/หรืออื่นๆ มี 16 สถาบัน

จากนั้นจึงทำการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random) โดยใช้วิธีการให้อาจารย์ฝ่ายวิจัยของแต่ละสถานศึกษาสุ่มเลือกนักศึกษาที่เรียนในรายวิชาที่อาจารย์แต่ละท่านเข้าสอน จำนวน 3 ห้องเรียน จากนั้นเลือกนักเรียนโดยการสุ่มจากการจับสลากรายชื่อ ได้นักเรียนจาก 3 ห้องเรียนรวม 72 คน

ภาพที่ 4 การเลือกกลุ่มตัวอย่างจำแนกตามสาขาวิชาที่แต่ละสถาบันเปิดสอน

ตารางที่ 2 สถาบันในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ที่สุ่มได้ 6 สถาบัน มีดังนี้

ชื่อวิทยาลัย	สาขาวิชา	จำนวนนักศึกษาทั้งหมด		จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง		สัดส่วนการเลือก
		ชาย	หญิง	ชาย	หญิง	
วิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง	อุตสาหกรรม	805	59	67	5	12 เลือก 1
วิทยาลัยเทคนิคมีนบุรี	อุตสาหกรรม	449	48	65	7	7 เลือก 1
วิทยาลัยพณิชยการอินทราชัย	พณิชยกรรม	179	553	17	55	17 เลือก 1
วิทยาลัยพณิชยการเชตุพน	พณิชยกรรม	479	759	28	44	17 เลือก 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษารนบุรี	คหกรรมและอื่นๆ	293	210	42	30	7 เลือก 1
วิทยาลัยอาชีวศึกษาเสาวภา	คหกรรมและอื่นๆ	295	350	32	40	9 เลือก 1
รวม		2,500	1,976	251	181	10 เลือก 1

หมายเหตุ

1. สาขาวิชาช่างอุตสาหกรรม คือ กลุ่มที่เรียนแผนก ช่างไฟฟ้า ช่างก่อสร้าง ช่างยนต์ ช่างกลโรงงาน ช่างอิเล็กทรอนิกส์ เป็นต้น
2. สาขาวิชาพณิชยกรรม คือ กลุ่มที่เรียนแผนก บัญชี บริหารธุรกิจ การตลาด การขาย วิทยาการคอมพิวเตอร์ ธุรกิจค้าปลีก เป็นต้น
3. สาขาวิชาคหกรรมและอื่นๆ คือ กลุ่มที่เรียนแผนก คหกรรม ศิลปกรรม การท่องเที่ยว การโรงแรม เป็นต้น
4. การคำนวณสัดส่วนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง คำนวณได้โดย

$$\text{สัดส่วนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง} = \frac{\text{จำนวนนักศึกษาทั้งหมดในแต่ละสถาบัน}}{\text{จำนวนนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างของแต่ละสถาบัน}}$$

ตัวอย่างเช่น สัดส่วนการเลือกกลุ่มตัวอย่างของนักศึกษาจากวิทยาลัยเทคนิคดอนเมือง

$$\text{สัดส่วนการเลือกกลุ่มตัวอย่าง} = \frac{864}{72} = 12$$

จากนั้นจึงเข้าทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษากลุ่มดังกล่าวตั้งแต่วันที่ 1 มกราคม

พ.ศ. 2550 ถึง เดือนกุมภาพันธ์ พ.ศ. 2550

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย (Instrument)

ส่วนที่ 1 แบบสอบถามข้อมูลทั่วไปของนักศึกษา

- ปัจจัยส่วนบุคคล ได้แก่ อายุ เพศ ค่าใช้จ่ายส่วนตัว โรคประจำตัว สาขาวิชา ระดับผลการเรียน ลำดับการเกิด จำนวนพี่น้อง
- ปัจจัยด้านครอบครัว ได้แก่ ลักษณะการอยู่อาศัย สถานภาพสมรสของบิดามารดา ความสัมพันธ์ภายในครอบครัว รายได้ของบิดามารดา อาชีพของบิดามารดา การอบรมเลี้ยงดูของครอบครัว ลักษณะที่อยู่อาศัย

ส่วนที่ 2 แบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหาที่ผู้วิจัยได้นำมาใช้ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้เป็นแบบวัดที่เปรมพร มั่นเสมอ (14) ได้พัฒนาร่วมกับ กรกวรรณ สุพรรณวรรษา วราภรณ์ รัตนาวิศิษฏ์กุล และ รัชนิย์ แก้วคำศรี ซึ่งเป็นแบบวัดที่พัฒนาขึ้นจากแบบวัดการเผชิญปัญหาของสุภาพรรณ โคตรจรัส (2539) และสุภาพรรณ โคตรจรัส และชุมพร ยงกิตติกุล (2544) โดยมีพื้นฐานทฤษฎีความเครียดและการเผชิญปัญหาของ Lazarus (1966) และใช้กรอบอ้างอิงในการพัฒนาแบบวัดของ Caver, Scheier และ Weintraub (1989) และ Frydenberg และ Lewis (1993)

ลักษณะของแบบวัดการเผชิญปัญหา

แบบวัดการเผชิญปัญหาเป็นแบบวัดที่ให้ผู้ตอบรายงานตนเอง (self-report) เกี่ยวกับวิธีที่ใช้เมื่อประสบปัญหาหรือความเครียด มีลักษณะเป็นมาตราประเมินค่า (Likert scale) 5 ระดับ ตั้งแต่ ทำบ่อยมาก ไปจนถึง ไม่ทำเลย ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 55 ข้อ ซึ่งวัดรูปแบบการเผชิญปัญหา 3 รูปแบบได้แก่ การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา การเผชิญปัญหาแบบการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม และการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง โดยประกอบด้วยมาตรวัดย่อย 17 ด้าน ดังนี้

1. การเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการกับปัญหา (Problem –Focused Coping) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยตรง ประกอบด้วยมาตรวัดย่อย 8 ด้าน รวมข้อกระทง 27 ข้อ ดังนี้

1.1 การลงมือดำเนินการแก้ปัญหา (Active coping) และการวางแผน (Planning) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงกระบวนการในการลงมือแก้ปัญหาเพื่อขจัดสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียด รวมถึงการลงมือแก้ปัญหาโดยตรง การใช้ความพยายามมากขึ้นในการแก้ปัญหา การดำเนินการแก้ปัญหตามขั้นตอน และการคิดหาวิธีการในการเผชิญกับสิ่งที่ก่อให้เกิดความเครียด คิดหาวิธีที่จะนำมาใช้ รวมทั้งขั้นตอนในการดำเนินการวางแผนสู่การปฏิบัติ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ (ข้อ 1, 12, 29, 38, 45)

1.2 การทำงานหนักและความสำเร็จในงาน (Work Hard and Achieve) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความมุ่งมั่นสู่เป้าหมาย ความขยันหมั่นเพียร การทำงานหนักและทำให้สำเร็จ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 2, 13, 51)

1.3 การระงับกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง (Suppression of Competing Activity) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการระงับสิ่งรบกวน ความใส่ใจในการเผชิญปัญหาอย่างเต็มที่ มีข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 22, 30, 39)

1.4 การชะลอการเผชิญปัญหา (Restraint Coping) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการรอโอกาสที่เหมาะสมจึงจะลงมือทำ ต้องทำให้แน่ใจว่าจะไม่ทำให้เหตุการณ์เลวร้ายยิ่งขึ้นถ้าลงมือทำเสียก่อน ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 14, 31, 46)

1.5 การตีความหมายใหม่ในทางบวกและการเติบโต (Positive reinterpretation and Growth) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการจัดการความกดดันทางอารมณ์มากกว่าจัดการปรับเปลี่ยนสถานการณ์ โดยมองสถานการณ์นั้นในแง่บวกใหม่ในทางบวก มองหาส่วนดีของเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น เรียนรู้จากประสบการณ์ที่ได้รับ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 3, 23, 40)

1.6 การยอมรับ (Acceptance) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการยอมรับความเป็นจริงตามสถานการณ์ที่เกิดขึ้น รวมทั้งมองโลกในแง่ดี ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 4, 32, 52)

1.7 การหาทางผ่อนคลาย (Relaxation) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการทำกิจกรรมที่ชอบ การทำงานอดิเรก การดูแลสุขภาพร่างกาย หาความเพลิดเพลิน เพื่อการพักผ่อนหย่อนใจ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 4 ข้อ (ข้อ 15, 24, 41, 47)

1.8 การแสวงหาการเป็นส่วนหนึ่งของกลุ่ม (Seek to Belong) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการปฏิบัติตนที่แสดงถึงความใส่ใจและเห็นความสำคัญในสัมพันธภาพกับผู้อื่น ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 5, 33, 53)

2.การเผชิญปัญหาแบบการแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม (Social Support Seeking) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงความพยายามในการจัดการกับปัญหาโดยอาศัยแหล่งทรัพยากรต่างๆ ประกอบด้วยมาตรวัดย่อย 2 ด้าน รวมข้อกระทงจำนวน 8 ข้อ ดังนี้

2.1 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อแก้ปัญหา (Seeking social support for instrumental reasons) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการขอคำปรึกษา ขอข้อมูลรายละเอียดเกี่ยวกับเหตุการณ์เพิ่มเติม ขอทราบแนวทางการเผชิญปัญหาจากผู้ที่เคยประสบเหตุการณ์ เช่นเดียวกันหรือการขอคำปรึกษาจากผู้เชี่ยวชาญ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 5 ข้อ (ข้อ 6, 16, 21, 25, 42)

2.2 การแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเพื่อรับกำลังใจ (Seeking social support for emotional reasons) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการพูดระบายความทุกข์ เพื่อขอความเห็นใจ คำปลอบโยน รวมทั้งการหาที่พึ่งทางใจจากแหล่งต่างๆ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 7, 17, 34)

3.การเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง (Avoidance) เป็นองค์ประกอบในการเผชิญปัญหาในด้านที่แสดงถึงการไม่สามารถเผชิญปัญหาได้ เป็นการใช้การหลีกเลี่ยงปัญหา ประกอบด้วยมาตรวัดย่อย 7 ด้าน รวมข้อกระทงจำนวน 20 ข้อ ดังนี้

3.1 การปฏิเสธ (Denial) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการปฏิเสธความเป็นจริงที่เกิดขึ้นและไม่สนใจต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 2 ข้อ (ข้อ 8, 48)

3.2 การไม่แสดงออกทางพฤติกรรม (Behavioral Disengagement) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการลดความพยายามของบุคคลในการแก้ปัญหา เป็นพฤติกรรมที่แสดงถึงการช่วยตนเองไม่ได้ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 18, 43, 55)

3.3 การไม่เกี่ยวข้องทางความคิด (Mental Disengagement) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการลดความกดดันทางอารมณ์โดยการไม่คิดถึงปัญหา หรือเหตุการณ์ที่ก่อให้เกิดความเครียด โดยหันไปทำกิจกรรมอื่นที่ไม่เกี่ยวข้อง ไม่นำไปสู่การแก้ปัญหาหรือคิดว่าเหตุการณ์จะคลี่คลายได้เองหรือมีปาฏิหาริย์เกิดขึ้น ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 9, 26, 35)

3.4 การเก็บความรู้สึกไว้คนเดียว (Keep to Self) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการไม่เปิดเผยความคิด ความรู้สึกต่างๆ ของตนให้ผู้อื่นรู้ รวมทั้งหลีกเลี่ยงการพบปะผู้คน ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 10, 19, 49)

3.5 การตำหนิตนเอง (Self Blame) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการกระทำที่แสดงถึงการโทษตนเอง การตำหนิตนเอง ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 27, 36, 44)

3.6 การเป็นกังวล (Worry) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงความกังวลในเหตุการณ์หรือสถานการณ์ต่างๆ ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 11, 37, 50)

3.7 การมุ่งใส่ใจอารมณ์ที่เกิดขึ้น (Focus on venting of emotion) ประกอบด้วยข้อความที่แสดงถึงการให้ความใส่ใจต่ออารมณ์ ความรู้สึกที่มีและระบายความรู้สึกเหล่านั้นต่อสิ่งต่างๆ อาจทำให้หมกมุ่นกับอารมณ์นั้นมากขึ้นหรือไม่ก่อให้เกิดประโยชน์ใดๆและอาจก่อให้เกิดอุปสรรคและปัญหามากขึ้น เช่น การใช้สุรา หรือสารเสพติด เป็นต้น ประกอบด้วยข้อกระทงจำนวน 3 ข้อ (ข้อ 20, 28, 54)

เกณฑ์การให้คะแนน

การให้คะแนนจะให้คะแนนรายข้อ โดยมีช่วงคะแนนตั้งแต่ 1-5 คะแนน ซึ่งให้คะแนนรายข้อตามความบ่อยครั้งของการใช้วิธีการเผชิญปัญหาแต่ละด้าน ดังนี้

1	คะแนน	=	ไม่ทำเลย
2	คะแนน	=	ไม่ค่อยได้ทำ
3	คะแนน	=	ทำและไม่ทำพอๆกัน
4	คะแนน	=	ทำค่อนข้างบ่อย
5	คะแนน	=	ทำบ่อยมาก

การแปลผล

ผู้วิจัยใช้เกณฑ์การตัดคะแนนของคะแนนเฉลี่ยรวมในแต่ละด้าน โดยใช้สูตรการแบ่งช่วงคะแนนด้วยสูตร

$$\begin{aligned} \text{ช่วงคะแนน} &= \text{Mean} \pm 1 \text{ SD} \\ \text{Mean} &= \text{คะแนนเฉลี่ย} \\ \text{S.D.} &= \text{ค่าส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน} \end{aligned}$$

ค่าเฉลี่ยของกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแบบมุ่งจัดการปัญหา เท่ากับ 99.39 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 10.87

$$\begin{aligned} \text{แทนค่าในสูตร} &= \text{Mean} \pm 1 \text{ SD} \\ &= 99.39 \pm 10.87 \end{aligned}$$

ได้เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหา ดังตารางที่ 3

ตารางที่ 3 เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหา

ช่วงคะแนน	ระดับการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบมุ่งจัดการปัญหา
ต่ำกว่า 88.52	ต่ำ
88.52 -110.26	ปานกลาง
สูงกว่า 110.26	สูง

ค่าเฉลี่ยของกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมเท่ากับ 27.60 และ ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 4.85

$$\begin{aligned}\text{แทนค่าในสูตร} &= \text{Mean} \pm 1 \text{ SD} \\ &= 27.60 \pm 4.85\end{aligned}$$

ได้เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคมดัง ตารางที่ 4

ตารางที่ 4 เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม

ช่วงคะแนน	ระดับการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแสวงหาการสนับสนุนทางสังคม
ต่ำกว่า 22.75	ต่ำ
22.75 -32.45	ปานกลาง
สูงกว่า 32.45	สูง

ค่าเฉลี่ยของกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบแบบหลีกเลี่ยงเท่ากับ 64.14 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน เท่ากับ 11.50

$$\begin{aligned}\text{แทนค่าในสูตร} &= \text{Mean} \pm 1 \text{ SD} \\ &= 64.14 \pm 11.50\end{aligned}$$

ได้เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยงดังตารางที่ 5

ตารางที่ 5 เกณฑ์การให้คะแนนแบบวัดกลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง

ช่วงคะแนน	ระดับการใช้กลวิธีการเผชิญปัญหาแบบหลีกเลี่ยง
ต่ำกว่า 52.64	ต่ำ
52.64 -75.64	ปานกลาง
สูงกว่า 75.64	สูง

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยนำแบบวัดการเผชิญปัญหาไปทดลองใช้กับกลุ่มนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในสถาบันการศึกษาที่มีลักษณะเช่นเดียวกับกลุ่มตัวอย่างที่ต้องการศึกษา จำนวน 30 คน แล้วนำมาหาค่าความคงที่ภายใน (Coefficient of Internal Consistency) แบบ Cronbach's Alpha Coefficients ผลการวิเคราะห์ความเชื่อมั่นของแบบสอบถาม ได้ค่าตามตารางที่ 6

ตารางที่ 6 ค่าความเที่ยง (Reliability) ของแบบวัดการเผชิญปัญหา

กลวิธี การเผชิญปัญหา	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach' s Alpha Coefficients) ของเปรมพร มั่นเสมอ (N = 125)	ค่าสัมประสิทธิ์แอลฟาครอนบาค (Cronbach' s Alpha Coefficients) ของผู้วิจัย (N = 30)/(N = 432)
มุ่งจัดการกับปัญหา	.85	.60 / .86
การแสวงหาการ สนับสนุนทางสังคม	.84	.48 / .76
หลีกเลี่ยง	.75	.78 / .86
ค่าความเที่ยงทั้งฉบับ	.82	.78 / .91

13. การเก็บรวบรวมข้อมูล (Data Collection)

1. ผู้วิจัยขอหนังสือแนะนำตัวจากภาควิชาจิตเวชศาสตร์ คณะแพทยศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย เพื่อเสนอขออนุญาตเก็บข้อมูล
2. ผู้วิจัยทำหนังสือถึงผู้อำนวยการสถาบันการศึกษาที่ได้รับเลือกเข้าร่วมการวิจัยทั้ง 6 สถาบัน เพื่อชี้แจงวัตถุประสงค์ของการทำวิจัยและขออนุญาตดำเนินการเก็บข้อมูล
3. ทำการเก็บรวบรวมข้อมูลจากนักศึกษา ชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร ทั้ง 6 สถาบัน โดยผู้วิจัยแนะนำตัว ชี้แจงวัตถุประสงค์การวิจัย ซึ่งนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างร่วมการวิจัยโดยเห็นยินยอมในใบ Inform consent ก่อนทำการเก็บข้อมูล
4. นำข้อมูลที่ได้มาแปลงเป็นคะแนนและวิเคราะห์ทางสถิติต่อไป

14. การวิเคราะห์ข้อมูล (Data Analysis)

1. นำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ข้อมูลทางสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS เพื่ออธิบายข้อมูลตามลักษณะของปัจจัย อันได้แก่ ปัจจัยด้านบุคคล ปัจจัยด้านครอบครัว และปัจจัยด้านสิ่งแวดล้อม สถิติที่ใช้ได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย (mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (standard deviation)

2. วิเคราะห์ข้อมูลเกี่ยวกับการเผชิญปัญหาของนักศึกษาชั้นปีที่ 1 ในวิทยาลัยสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา เขตกรุงเทพมหานคร จำแนกตามปัจจัยที่ศึกษา โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one way ANOVA) การวิเคราะห์ความเป็นอิสระของกลุ่มตัวอย่าง (Independence - Samples t-test) และการวิเคราะห์คะแนนเฉลี่ยรายคู่ด้วยวิธีการทดสอบ Post Hoc Test Multiple Comparisons